

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5CoCsp/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119434856
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119434856.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: W. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXX/X, XXX XX I., o zaplatenie 1.559,11 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11Csp/22/2020-210 zo dňa 30.07.2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11Csp/22/2020-210 zo dňa 30.07.2020 v časti výroku I. o určení zročnosti plnenia mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sumu 1.327,04 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11Csp/22/2020-210 zo dňa 30.07.2020 vo výroku II. potvrdzuje.
- III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 70 %.
- IV. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.
- V. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11Csp/22/2020-210 zo dňa 30.07.2020 ostáva v časti výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť sumu 1.327,04 eur nedotknutý.
- VI.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.327,04 eur, všetko v mesačných splátkach, prvých 17 splátok po 73,- eur, 18. splátka vo výške 86,04 eur, každá splátka splatná do 20. dňa toho ktorého mesiaca, prvá splátka splatná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že nezaplatenie čo aj len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (výrok I.). V zostávajúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Zároveň týmto rozsudkom žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 70 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd odkázal na ust. § 497 a § 324 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), ako aj ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že strany uzatvorili zmluvu, ktorou žalobca zriadil pre žalovanú osobný účet, v rámci ktorého nebolo pôvodne dojednané povolené prečerpanie. Žalobca neskôr povolil žalovanej prečerpať osobný účet, pričom

výpismi z účtu bolo preukázané, že žalovaná vykonávala debetné operácie aj nad rámec kreditných operácií na svojom účte. Vzhľadom na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala všetky tie náležitosti, absenciu ktorých zákon sankcionuje v tom smere, že úver by bol bezúročný a bez poplatkov, vznikla žalovanej povinnosť popri istine zaplatiť žalobcovi aj riadne dojednané 19,9 % ročné úroky z úveru a individuálne dojednané poplatky v čl. 2 zmluvy

o spotrebiteľskom úvere, konkrétne vo výške 15,- eur za nepovolené prečerpanie účtu, vo výške 15,- eur za nepovolené prečerpanie účtu po upozornení a za výzvu na splatenie nepovoleného prečerpania účtu vo výške 30,- eur. V časti, pokiaľ si žalobca uplatnil poplatky v celkovej sume 232,07 eur, okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Predmetná zmluva je nesporné spotrebiteľskou zmluvou, a preto žalobca mohol účtovať voči žalovanej poplatky iba za predpokladu, že tieto boli zmluvnými stranami individuálne dojednané. Vzhľadom na to, že v konaní nebol predložený žiaden listinný dôkaz preukazujúci dojednanie výšky mesačného poplatku Maestro 1,80 eur, poplatkov za transakcie vo výške 22,50 eur, poplatku za balík služieb vo výške 162,67 eur, poplatku za vedenie exekúcie vo výške 5,- eur, mesačného poplatku Maestro vo výške 25,80 eur, zmenu PIN cez IB vo výške 1,- eur, znovuvydanie PK Maestro - strata, krádež vo výške 10,- eur, zisťovanie zostatku na bankomate inej banky SR vo výške 0,30 eur a poplatku za avízo o nerealizovaní príkazu vo výške 3,- eur, žalovanej nevznikla povinnosť platiť uvedené poplatky. V spotrebiteľskom právnom vzťahu musia byť totiž poplatky uvedené priamo v zmluve, inak ich nemožno považovať za individuálne dojednané. Nepostačuje zároveň všeobecná vedomosť o tom, že banky poskytujú svoje služby za poplatky. Aj pokiaľ sa žalobca odvoláva na všeobecné obchodné podmienky, resp. sadzobník poplatkov, resp. vývesku úrokových sadzieb, okresný súd poukázal na to, že vo všeobecnosti zmluvné ustanovenia vo vopred pripravovanej formulárovej zmluve, resp. v spleti všeobecných obchodných podmienok alebo iných istín, ktoré navyše navodzujú skôr dojem obsahu nepodstatného charakteru, spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a preto nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Pokiaľ žalovaná namietala platnosť právneho úkonu, keďže zmluva bola uzatvorená bez vedomia jej manžela, okresný súd konštatoval, že uvedené nespôsobuje neplatnosť dotknutej zmluvy. Okresný súd v súlade s ust. § 232 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) povolil žalovanej splácať priznaný nárok pravidelnými mesačnými splátkami tak, ako uviedol vo výroku rozsudku. Okresný súd mal za to, že stanovené splátky sú primerané k nevyhnutným životným nákladom, výške dlhu a počtu mesiacov, za ktoré by žalovaná mohla svoj dlh uhradiť žalobcovi bez toho, aby tento utrpel vážnu ujmu z dôvodu neskoršieho plnenia. Navyše, je aj v záujme žalobcu docieľiť uhradenie istiny, aj keď v horizonte osemnástich mesiacov, ako domáhať sa svojho nároku cestou exekúcie, čím by sa úplné uspokojenie pohľadávky mohlo oddialiť. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania, rozhodol okresný súd v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že bude žalobe v celom rozsahu vyhovieť a žalovaná zaviazaná na úhradu dlžnej sumy do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že v zmysle ust. § 31 ods. 2 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, poskytovateľ platobných služieb poskytuje platobné služby používateľovi platobných služieb na základe a) zmluvy o poskytnutí jednorazovej platobnej služby alebo b) rámcovej zmluvy. V zmysle ust. § 31 ods. 4 zákona č. 492/2009 Z. z. sú neoddeliteľnou súčasťou rámcovej zmluvy obchodné podmienky. V zmysle ust. § 31 ods. 5 písm. d) zákona č. 492/2009 Z. z. rámcová zmluva obsahuje okrem iného informácie o poplatkoch a úrokoch. Z uvedeného vyplýva, že zákon výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. K forme zmluvy vyhotovenej vo viacerých naväzujúcich dokumentoch žalobca poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, konkrétne na rozsudok vo veci C-42/15, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, z čoho vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Smernica nebráni členským štátom, aby zakotvili povinnosť, že všetky dokumenty obsahujúce náležitosti zmluvy povinné v zmysle smernice majú byť podpísané. V našich podmienkach uvedené znamená, že zákonom možno stanoviť, že aj všeobecné obchodné podmienky, obchodné podmienky a sadzobník v prípade, ak obsahujú niektoré z uvedených povinných náležitostí zmluvy, majú byť podpísané. Každopádne, táto povinnosť by mala byť ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že všeobecné obchodné podmienky, obchodné podmienky a sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Na podporu svojho názoru žalobca

odkázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018 a 5Co/241/2018. V zmysle ust. § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) bolo možné za neprijateľnú podmienku považovať len takú, ktorá splnila nasledovné predpoklady: nebola individuálne dojednaná, t. j. spotrebiteľ nemohol ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a nejedná sa o hlavný predmet plnenia a primeranosť ceny plnenia. Poplatky za vedenie účtu a súvisiace služby predstavujú dojednanie o cene plnenia v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ. Individuálne dojednávanie poplatkov za bankové služby pri vedení bežného účtu si okrem uvedeného ťažko predstaviť v praxi tak, ako to navrhuje prvostupňový súd. Každopádne, podľa zákona takýto postup jednoznačne nie je potrebný. Poplatky boli účtované na základe bodu 2. čl. VI. zmluvy o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzovníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ťarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ťarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Všeobecné obchodné podmienky a sadzovník poplatkov sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý všeobecné obchodné podmienky uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojím podpisom a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplýva aj zo samotného ust. § 273 ObZ v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu; konkrétne žalobca odkázal na ust. § 261 ods. 6 písm. d) ObZ, ktoré výslovne možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach upravuje. Klient preštudoval zmluvnú dokumentáciu a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t. j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Žalobca v tejto súvislosti odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. Ďalej odvolateľ uvádzal, že ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil, alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojím podpisom. Na podporu tohto názoru žalobca odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/37/2018-185 zo dňa 20.12.2018. Napokon žalobca nesúhlasil s časťou rozhodnutia, ktorou bolo žalovanej umožnené splácať dlh v splátkach. Žalobca mal za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovanej uhradiť dlžnú pohľadávku. Zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, teda súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Z vykonaného dokazovania vo veci nemohol okresný súd adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovanej. Okresný súd sa vôbec nezaoberal majetkovými pomermi žalovanej, ale vychádzal iba z požiadavky na umožnenie splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach vo výške 50,- eur. Odvolateľ zdôraznil, že priznanie plnenia v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mala žalovaná možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať, a tým preukázať, že mohla priebežne peňažný dlh splácať aspoň v takej výške, ktorá by bola primeraná jej finančným možnostiam. Žalovaná tak neučinila a počas celého súdneho konania neuskutočnila ani jednu úhradu, čo nepreukazuje skutočnú snahu o splácanie dlhu. Na podporu svojho názoru v tomto smere odvolateľ poukázal na viaceré súdne rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - žalobca odvolaním napadol rozsudok v časti, ktorou bola jeho žaloba čiastočne zamietnutá, ako aj v časti, ktorou miesto trojdňovej paričnej lehoty bola žalovanej určená dlhšia lehota na plnenie a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP zmenil v časti výroku I., ktorým bola stanovená povinnosť plniť v splátkach. Vo výroku II napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V časti výroku I. o výške finančnej čiastky, ktorú má zaplatiť žalovaná, ostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

6. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že žaloba predstavuje v civilnom procese podanie, ktorým žalobca žiada o poskytnutie ochrany jeho právam. Zároveň týmto podaním vymedzuje rámec, v ktorom bude konanie prebiehať. Pre začatie konania, ako aj jeho riadne pokračovanie sa vyžaduje podanie úplnej žaloby s jej náležitosťami v súlade s ust. § 127 a § 132 CSP. Z podania musí byť zrejmé, čoho sa žalobca domáha. Návrh na rozhodnutie vo veci samej je ústredným pojmom a ťažiskom každého súdneho konania. Predovšetkým v sporovom konaní petit určuje neprekročiteľný program konania a rozhodovania súdu (§ 216 ods. 1 CSP). Zo žaloby musia byť zjavné základné skutkové okolnosti prípadu a požiadavka žalobcu na poskytnutie ochrany jeho zákonným právam. Nie je potrebné, aby strana svoj uplatnený nárok aj právne kvalifikovala. Zo žaloby však musí byť minimálne zrejmé, v čom bude spočívať predmet sporu.

7. Presné vymedzenie skutkových okolností prípadu a konečný žalobný petit je nevyhnutnou náležitosťou návrhu na začatie konania (žaloby); uvedené súvisí predovšetkým s tým, že ochranu právam žalobcu možno poskytnúť len v spojitosti s predmetom konania vo veci samej. Súd musí mať jasno od počiatku konania, v čom bude spočívať podstata sporu a aký má byť konečný verdikt súdu. Táto požiadavka súvisí aj s otázkou riešenia zásady „nie dvakrát v tej istej veci“, keď vymedzenie sporu jeho základnými znakmi - okruhom sporových strán, skutkových okolností prípadu a žalobného petitu vytvára prekážku litispendencie (prekážku veci začatej), resp. prekážku res iudicata (prekážku veci skončenej). Uvádzané skutočnosti znamenajú esenciálne procesné podmienky pre vedenie sporu a nemožnosť ich definovania už na začiatku konania znemožňuje pokračovať v súdnom spore.

8. V zmysle vyššie uvedených kritérií mal súd za to, že z formálneho hľadiska splnila žaloba žalobcu všetky zákonné požiadavky, pretože definovala sporové strany, žalovanú sumu (1.559,11 eur s príslušenstvom), ako aj skutkové okolnosti prípadu (dlh vznikol na základe presne definovanej zmluvy o bežnom účte a na ňu nadväzujúcej zmluvy o povolenom prečerpaní). V zmysle týchto záverov bolo možné žalobu prejednať z vecného hľadiska.

9. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

10. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

11. Ak sporová strana neponúkne súdu žiadne tvrdenie, ale toto sa snaží nahradiť dôkazom, ide postup, ktorý aktuálne procesná úprava nepripúšťa (§ 132 ods. 2 CSP), čím sa zvyšuje zodpovednosť strany sporu za logickú a konštruktívnu argumentáciu vo vzťahu k nároku uplatneným v spore.

12. Žalobca vymedzil v žalobe prehľad poplatkov, ktoré žiadal priznať; nepriznanie ich časti je predmetom odvolacieho prieskumu. Tieto poplatky boli označené ako „Mesačný poplatok Maestro 3 1,80, Poplatky za transakcie 24 22,50, Poplatok za balík služieb 42 162,67, Poplatok za vedenie exekúcie 1 5,00, Mesačný poplatok Maestro 43 25,80, Zmena PIN cez IB 1 1,00, Znovuvyd. PK Maes-strata, krádež 1 10,00, Zis. Zost. na bankomate inej banky SR 1 0,30 a Poplatok za avízo o nerealizovaní príkazu 3 3,00“. K poplatkom žalobca v časti III. žaloby uviedol, že „poplatky sú účtované na základe čl. IV. ods. 2 Zmluvy o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy o účte, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Výška poplatkov je uvedená v Sadzobníku poplatkov. Okrem toho v zmysle bodu 3.12 VOP účinných ku dňu zníženia limitu povoleného prečerpania na 0,- EUR: ‘S nepovoleným prečerpaním, upomienkou a výzvou na jeho vyrovnanie je spojená povinnosť zaplatiť poplatok’. Na základe bodu 2 Zmluvy o povolenom prečerpaní v súvislosti s povoleným prečerpaním si môže banka inkasovať poplatok za potvrdenia a súhlasy (20,- EUR + DPH), za upomienku 15,- EUR a výzvu 30,- EUR.“ Žiadne ďalšie skutkové a právne vymedzenie nároku na požadované poplatky žaloba neobsahuje.

13. Na základe posúdenia obsahu žaloby v časti žiadaných poplatkov dospel odvolací súd k záveru, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia na vysvetlenie opodstatnenosti nároku na poplatky v požadovanej výške. Bolo na ňom, aby súdu uviedol dostatočný rozsah tvrdení v nadväznosti na predložené listiny, ktoré by umožňovali rozhodnúť o vyhovení žalobe v tejto časti. Povinnosťou žalobcu bolo podrobne špecifikovať jednotlivé peňažné sumy (tvoriace sumu poplatkov), ktoré voči žalovanej uplatnil, a to z hľadiska výšky, splatnosti i právneho dôvodu vzniku. Žalobca prezentoval v žalobe zoznam poplatkov, ktorý sa obmedzil len na označenie druhu (názvu) poplatku, počtu opakovaní jeho uplatnenia a konečnej výšky. Zo žaloby ani nevyplýva konkrétny základ poplatku, ku ktorému súd musel dospieť až výpočtom z predložených údajov. Následne bol súd odkázaný na dôkazy - zmluvu o účte, zmluvu o povolenom prečerpaní a sadzobník poplatkov. Takto formulované nepostačujúce skutkové tvrdenia v žiadnom prípade nemohli byť základom pre vyhovenie podanej žalobe. Súd nemal povinnosť vyhľadávať v jednotlivých predložených listinách skutočnosti potrebné na posúdenie nároku, čo vyplýva priamo z procesnej úpravy (§ 132 ods. 2 CSP).

14. Je neprípustné, aby súd v spore (navyše takom, ktorý má spotrebiteľský charakter) „pomáhal“ silnejšej procesnej strane tým spôsobom, že preskúma predložené listiny s cieľom nájsť právny a skutkový základ pre tvrdenia, ktoré ako také sami o sebe neboli spôsobilé byť základom pre rozhodnutie súdu, ktorým by bolo vyhovené žalobe v dotknutej časti. Krajský súd nemal možnosť posúdiť opodstatnenosť odvolacej argumentácie, keďže samotný žalobca neprodukoval dostatočný sumár skutkových tvrdení, čo malo za následok potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

15. Pokiaľ ide o časť odvolacej argumentácie, ktorou odvolateľ namietal, že súd nedostatočne preskúmal podmienky pre umožnenie splácania priznanej čiastky v splátkach, v tejto časti sa odvolací súd s námietkami odvolateľa stotožnil. Okresný súd zjavne založil svoj postup podľa § 232 ods. 4 CSP len na základe jednoduchej žiadosti žalovanej zo dňa 20.07.2020, ktorá nebola podporená žiadnym dôkazom. Aj pri postupe, ktorý vedie k umožneniu splácania dlhu, je súd povinný aplikovať všeobecné procesné princípy platné pre dokazovanie. Pokiaľ nedisponuje dostatkom informácií o majetkovej situácii strany sporu, potom jeho postup nemôže viesť k rozhodnutiu o splátkach tak, ako to bolo formulované v napadnutom rozsudku. V zmysle uvedeného odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok okresného súdu v časti výroku I., ktorou bola určená splatnosť plnenia a vo zvyšnej časti (týkajúcej sa výške priznanej sumy) ostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

16. O trovách konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. V konaní na súde prvej inštancie bol sčasti úspešný žalobca, ktorý dosiahol úspech v rozsahu 85% (pomer priznanej istiny s príslušenstvom k požadovanej istine s príslušenstvom), čomu zodpovedá úspech žalovanej v rozsahu

15%. Čistý úspech žalobcu v konaní na okresnom súde predstavuje 70 % (85 % mínus 15 %). V odvolacom konaní bol žalobca úspešný v časti námietok týkajúcich sa stanovenia lehoty na plnenie a žalovaná v časti rozhodnutia o nepriznaní nároku na poplatky. Z uvedeného dôvodu ustálil odvolací súd, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník súdu prvej inštancie.

17. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).